

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Visita ad Limina dels bisbes

La Nunciatura Apostòlica a Espanya ha comunicat a la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) que es reprendran les visites ad Limina Apostolorum, interrompudes amb motiu de l'Any de la Fe, i que la visita per part dels bisbes espanyols està fixada per als dies 24 de febrer al 8 de març.

El papa Francesc rebrà els bisbes en grups de set o vuit. Cada bisbe presentarà breument un informe sobre l'estat de la diòcesi, responent a les preguntes que el Sant Pare pogués formular-li. A més de la trobada amb el Papa, que constitueix el moment central de la visita, els bisbes hauran d'entrevistar-se també amb els diversos dicasteris de la

Cúria Romana. Aquestes trobades seran organitzades per la Congregació per als Bisbes, en coordinació amb la CEE.

Cada bisbe ha d'enviar a la Nunciatura l'informe sobre l'estat de la diòcesi. Una vegada llegits per la Congregació per als Bisbes, aquests informes són referits al Papa.

Els orígens històrics de la visita ad Limina daten del segle IV, encara que va ser el papa Sixt V en 1585 qui la va institucionalitzar i la va disposar de manera més sistemàtica. En l'actualitat, la visita ad Limina es defineix i precisa en els canons 399 i 400 del Codi de Dret Canònic.

Diumenge VI de durant l'any | Cicle A.....

Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (15,15-20)

Si tu vols, guardaràs els manaments: ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà. La saviesa del Senyor és gran; el Senyor és molt poderós i tot ho veu. Els ulls de Déu veuen el que ell ha creat; ell coneix tot el que fa cadascú. No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar.

Salm responsorial (Salm 118)

Feliços els qui segueixen la llei del Senyor.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (2,6-10)

Germans, als qui tenen una fe prou madura, sí que els ensenyem una saviesa, però una saviesa que no és del món present ni dels seus dirigents, que estan a punt de ser destituïts, sinó la saviesa enclosa en el pla que Déu s'ha proposat, amagada fins ara, però que abans de tots els temps Déu ja tenia decidida, perquè sigui la nostra glòria. Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda, perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria. Però, tal com diu l'Escriptura: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni

el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen»; però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (5,17-37)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: [«No us penseu que jo vinc a desautoritzar els llibres de la Llei i dels Profetes. No vinc a desautoritzar-los, sinó a completar-los. Us ho dic amb tota veritat: Mentre durin el cel i la terra, no passarà per alt ni la lletra més menuda, ni el tret més insignificant dels llibres de la Llei. Tot es complirà. Per tant, aquell que deixi de complir un dels manaments més petits, i ensenyi als altres a fer el mateix, serà tingut pel més petit en el Regne del cel; però aquell que els compleixi, i ensenyi a fer-ho, serà tingut per gran en el Regne del cel.»]

«Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel. Ja sabem que als antics els van manar: "No matis", i tothom que mati serà reu davant el tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà serà reu davant el tribunal. També sabeu que als antics els van manar: "No trenquis els juraments." I també: "Compleix tot allò que has jurat en nom del Senyor." Doncs jo us dic: No juris mai; digueu senzillament sí, quan és sí, no, quan és no. Tot allò que dieu de més ve del Maligne.»

2

full

«Déu no mana a ningú que faci el mal» | Mn. Marc Majà i Guiu.....

Aquesta afirmació de la primera lectura d'avui, d'entrada ens sembla evident: «Déu no mana a ningú que faci el mal.» Ara bé, a aquesta mateixa frase se li pot treure més suc del que, a primer cop d'ull, sembla dir-nos: si «Déu no mana a ningú que faci el mal», aleshores, quan algú fa el mal, és que no escolta el que Déu li mana. I això ja ens fa reflexionar un xic més.

Quantes vegades fem el mal, encara que sigui a petita escala, per fer les coses massa de pressa, per ignorar exactament què és el millor en aquella situació, per no haver-nos format prou en una determinada qüestió, per no comprendre realment als altres, per deixar-nos portar per la inèrcia del «sempre ho

he fet així» o del «tothom ho fa»! En el fons, per no escoltar Déu.

Jesús, en l'Evangeli d'avui, ens anima a endinsar-nos en el cor del Pare. Per això, les seves paraules són radicals, són paraules d'aprofundiment: «ja sabeu què van dir els antics, però jo us dic...». Jesús ens ensenya que el Regne que ell inaugura l'hem de viure a totes, que no n'hi ha prou amb complir unes lleis («el que van dir els antics»), sinó que cal sintonitzar amb el cor de Déu («però jo us dic»). És el que sant Pau aconsellarà en una de les seves cartes: «tingueu els mateixos sentiments que Crist» (Fl 2,5). Renovem cada dia la voluntat d'escoltar la veu de Déu i, així, emprendrem el camí de les benaurances.

Visita «Ad Limina» | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Amb gran goig he de comunicar a tots els diocesans de Vic que a principis del mes vinent, en concret del 3 al 8 de març, faré, si Déu vol, la visita *ad limina*. Les dues finalitats essencials d'aquesta visita són: la veneració dels sepulcres dels sants apòstols Pere i Pau, i la trobada amb el successor de sant Pere, el bisbe de Roma.

La visita *ad limina* és una institució venerable en l'Església per la seva antiguitat i perquè es plena de valors eclesials. Aquesta visita, que el bisbe diocesà té l'obligació de fer, adquireix ple sentit des de la mirada al misteri de l'Església. El que fem en cada celebració de la missa, quan en la pregària eucarística anomenem el bisbe diocesà i el Sant Pare, es fa expressió d'unitat i de comunió amb la trobada del bisbe de la diòcesi amb el successor de sant Pere. La unitat en l'Església no és un mer desig entre les diverses esglésies particulars esteses per tot el món. La unitat té un nom i un rostre, Pere i el seu successor, i una seu, Roma. En aquest moment concret de la història el nom i el rostre de la unitat en tota l'Església de Crist és el papa Francesc.

Serà la primera vegada que podré saludar personalment el papa Francesc i portar-li l'expressió de comunió i d'estima de tots vosaltres vers ell. En aquesta trobada li faré presents les nostres alegries i esperances, els nostres desigs i treballs, les nostres dificultats i els nostres reptes. I tot això li ho faré pre-

sent no com ho fa a una persona aliena a nosaltres, sinó com al qui és realment el nostre pastor, perquè ho és de tota l'Església.

La nostra fe, certament, ens fa descobrir que el Sant Pare és essencial per a nosaltres, els membres de l'Església de Vic, si volem viure de ple en el misteri de salvació que brolla de Crist, en la seva Església. El Papa, en quant és bisbe de Roma, és el Pastor de l'Església universal. La trobada del Sant Pare amb tots i cada un dels bisbes diocesans és un moment central de l'exercici del seu ministeri pastoral a favor de tota l'Església.

Ja des d'ara demano a tots vosaltres, els membres de la diòcesi de Vic, la vostra pregària pel fruit espiritual i pastoral d'aquesta visita *ad limina*. Us demano que m'acompanyeu amb la vostra pregària, perquè el fruit d'aquesta visita va més enllà de la persona del bisbe diocesà; és un acte que cada bisbe compleix per al bé de la pròpia diòcesi i de tota l'Església. Els fruits d'aquesta visita no són altres que els de fomentar la unitat en la diòcesi i en tota l'Església; reforçar la caritat entre tots els membres de l'Església i envers tots els homes; enfortir la fe perquè es manifesti en la santedat de vida i en el desig i el treball de la nova evangelització. Pregueu perquè es manifesti i consolidi més i més la unió del vostre bisbe amb el Sant Pare, així com la sol·licitud de tots els bisbes, en comunió amb el Papa, per tota l'Església.

Agenda litúrgica de la setmana

16 ■ Diumenge VI de durant l'any
/ **Cicle A.** Sant Onèsim, bisbe (c.195).

Lectures: Siràcida 15,15-20 / Salm 118 / 1Corintis 2,6-10 / Mateu 5,17-37

Litúrgia de les hores: Setmana II

17 ■ Dilluns. Els set sants fundadors dels Servites, eremites i predicadors (s. XIII).

Lectures: Jaume 1,1-11 / Salm 118 / Marc 8,11-13

18 ■ Dimarts. Sant Eladi, bisbe

(†632). Sant Àlvar, màrtir (†861).

Lectures: Jaume 1,12-18 / Salm 93 / Marc 8,14-21

19 ■ Dimecres. Sant Conrad, religiós (†1306).

Lectures: Jaume 1,19-27 / Salm 14 / Marc 8,22-26

20 ■ Dijous. Sant Maurici Proeta, prevere (†1544).

Lectures: Jaume 2,1-9 / Salm 33 / Marc 8,27-33

21 ■ Divendres. Sant Pere Damia, bisbe i doctor de l'Església

(1007-1072).

Lectures: Jaume 2,14-24.26 / Salm 111 / Marc 8,34-9,1.

22 □ Dissabte. La Càtedra de Sant Pere, apòstol. Santa Elionor, verge.

Lectures: 1Pere 5,1-4 / Salm 22 / Mateu 16,13-19

23 ■ Diumenge VII de durant l'any
/ **Cicle A.** Sant Policarp, bisbe i màrtir (†155).

Lectures: Levític 19,1-2.17-18 / Salm 102 / 1Corintis 3,16-23 / Mateu 5,38-48

Centenari de la Primera Guerra Mundial (1914-2014)

enguany es compleix el centenari de l'inici de la Primera Guerra Mundial, coneguda com la «Gran guerra». Va començar l'any 1914, quan un jove terrorista va assassinar els futurs emperadors austro-hongaresos Francesc Ferran i Sofia Chotek a Sarajevo, i llavors l'Imperi Austro-Hongarès va atacar Sèrbia per l'atemptat. La política d'aliances entre les potències va acabar desencadenant una guerra a nivell continental que s'estengué ràpidament pel món, responent al marc colonial. Europa no havia viscut cap conflicte general des de les guerres napoleòniques el segle anterior. En aquest cas, el de la I Guerra Mundial, van morir deu milions de persones. El papa Francesc va mencionar la labor del seu predecessor en temps del conflicte, Benet XV, a favor de la pau, en el darrer discurs al cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu. Esforços que recollim en el número d'avui.

Qui era Benet XV?

Giacomo della Chiesa va néixer a la ciutat italiana de Gènova el 21 de novembre de 1854. Va estudiar dret a la Universitat de Gènova, graduant-se com a doctor en dret civil l'any 1875. Va perfeccionar els seus estudis teològics a la Universitat Gregoriana de Roma. Immediatament després de ser ordenat prevere l'any 1878, ingressà en l'Accademia dei Nobili Ecclesiastici, l'escola diplomàtica del Vaticà.

Després de treballar per un breu període a la Santa Seu, el futur papa va ser enviat com a nunci a Espanya. Va tenir una decisiva participació en la mediació papal oferta per a resoldre el problema territorial entre Espanya i Prússia per la disputa de les Illes Carolines. Va tornar a Roma per a ser assistent en la Secretaria d'Estat del Vaticà. L'any 1901 va ser escollit sots-secretari d'Estat. Després, en 1907, el papa Pius X el va nomenar arquebisbe de Bolonya, lloc on exercí la seva labor amb gran zel pastoral, distingint-se, entre altres coses, per ser un gran director espiritual. Set anys després, en 1914, Pius X el va crear cardenal, tres mesos abans de ser ell mateix el qui seria triat successor de Sant Pere.

Un pontificat convertit en una batalla per la pau

Sant Pius X va morir sense haver pogut fer res per evitar el conflicte, ja que la Santa Seu en aquell moment tenia una escassa presència internacional. Elegit papa Benet XV el 3 de setembre de 1914, poc després de l'inici la Primera Guerra Mundial, amb gran habilitat diplomàtica es va obstinar a aconseguir la pau entre les nacions. Declarà la imparcialitat i neutralitat total de l'Església, amb la finalitat de poder prestar la seva mediació per a aconseguir una ràpida distensió i un just acord de pau.

De cor paternal, Benet va entendre que la seva missió era la de ser un apòstol de la pau, un promotor de comunió i reconciliació enmig de l'odi i de l'irracional conflicte. Benet XV volgué ser per a tots un pare, un germà solidari, un cristià coherent. Així, va tenir mostres de solidaritat amb les víctimes de la gran guerra. Per això Benet XV ha estat qualificat com el bon samarità de la humanitat i és recordat com el Papa de la pau.

Des que va esclatar la guerra es va pronunciar per la pau i va proclamar l'absoluta neutralitat i imparcialitat de l'Església. Les seves reiterades crides a la pau no van ser escoltades. Va intentar una opció neutralista recolzant-se en Alemanya l'any 1915, que no donà resultat. Aquell mateix any Itàlia entrava en la guerra, i les batalles en el front italo-austríac, Benet XV les visqué com una tragèdia personal; per això convidà els catòlics italians a dejunar durant tres dies.

L'1 d'agost de 1917 va enviar una carta als líders de les nacions involucrades en el conflicte armat, proposant un seriós pla de pau. Es considera una gran crida a

la pau i un document essencial per a la renovació de les relacions internacionals. El Papa demanava que l'esperit d'equitat i justícia inspirés la solució de les qüestions territorials i polítiques en discussió (Armènia, Bèlgica, els Balcans...). Aquesta nota va tenir una gran difusió arreu del món, però ningú dels qui tenien poder no el va escoltar, sinó que va rebre manifestacions de rebuig explícites. Foren uns dies amargs per al Sant Pare.

Tanmateix, Benet XV va orientar els esforços de l'Església vers l'ajuda als qui més sofrien com a conseqüència de la guerra: va repartir queviures i material sanitari, va donar diners, va organitzar un servei de recerca de desapareguts pel qual, gràcies als seus esforços i gestions, molts presos de guerra pogueren retornar a les seves llars. Era l'anomenada «diplomàcia de l'assistència».

Mentre les nacions europees treballaven per la seva destrucció mútua, la veu del Papa era l'única neutral i imparcial a favor de la pau, cosa que resultà escandalosa per a una sèrie de líders europeus, que van impulsar una campanya anticlerical. Finalitzada la guerra, l'any 1919, Benet XV va realitzar moltes accions caritatives, va intercedir en favor dels alemanys, perquè els aliats desistissin del cruel bloqueig que li havien imposat i que ocasionava un innecessari sofriment a moltes dones i nens. El Sant Pare va manar realitzar una col·lecta entre els feligresos de tot el món per ajudar els infants famolencs.

Així mateix, en la Unió Soviètica, quan la fam va assetjar els seus pobles l'any 1921, posaria a la disposició dels necessitats l'ajuda solidària de l'Església.

Per les iniciatives pacificadoras del papa Benet, la Santa Seu va experimentar en aquells dies un avanç molt positiu referent a les relacions internacionals: va rebre el reconeixement diplomàtic del govern d'Anglaterra (1914) i de França (1921); amb el govern italià

s'obria un camí de negociació quan el Papa va explicitar que l'Església no pretenia recuperar els Estats Pontificis que havia perdut, amb la qual cosa es posaven les bases perquè, posteriorment, s'arribés a una plena reconciliació amb l'Estat italià.

Paraules de Benet XV

L'any 1920, poc després de la pau de Versalles, Benet XV escrivia en l'encíclica *Pace Dei munus*: «Des que per secret designi de Déu vam ser elevats a la dignitat d'aquesta càtedra, mai no hem deixat, durant la conflagració bèl·lica, de procurar, en la mesura de les nostres possibilitats, que tots els pobles de la terra recuperessin els fraterns llaços d'unes cordials relacions. Hem pregat insistentment, hem repetit les nostres exhortacions, hem proposat els mitjans per a aconseguir una amistosa reconciliació, hem fet, finalment, amb el favor de Déu, tot el possible per facilitar a la humanitat l'accés a una pau justa, honrosa i duradora. Al mateix temps, hem procurat, amb afecte de pare, portar a tots els pobles una mica d'alleujament enmig dels dolors i de les desgràcies de tota classe que s'han seguit com a conseqüència d'aquesta descomunal lluita. Doncs bé, el mateix amor de Jesucrist, que des del començament del nostre difícil pontificat ens va impulsar a treballar pel retorn de la pau o per mitigar els horrors de la guerra, és el que avui, aconseguida ja en certa manera una pau precària, ens mou a exhortar tots els fills de l'Església, i també tots els homes del món, perquè abandonin l'odi i recobrin l'amor mutu i la concòrdia.

«L'Església reivindica per a si, com a missió pròpia, aquesta labor de guarir les ferides de la humanitat, perquè és l'hereva de l'esperit de Jesucrist; l'Església, diem, la vida de la qual està tota ella entreteixida amb una admirable varietat d'obres de beneficència, perquè, com a veritable mare dels cristians, alberga una tendresa tan amorosa pel proïsme, que per les més diverses malalties espirituals de les ànimes té preparada en tot moment l'eficaç medicina; i així educa i ensenya a la infància amb dolçor, a la joventut amb fortalesa, a l'ancianitat amb plaent calma, ajustant el remei a les necessitats corporals i espirituals de cadascú. Aquestes obres de la beneficència cristiana suavitzen els esperits i posseeixen per això mateix una extraordinària eficàcia per a retornar als pobles la tranquil·litat pública.»

Per què són famoses les femen | Josep Miró i Ardèvol

Sí, em refereixo a aquest grup de dones que utilitza el despullament limitat com a reivindicació política. Per què són famoses? Per què una acció de poquíssimes persones, de vegades només una, com a la catedral de Colònia, atrau l'atenció dels mitjans de comunicació, sobretot en el seu contingut gràfic, però també en els comentaris polítics? La resposta primera és evident: perquè es despullen i ho fan en llocs on el nu, ajudat per crits d'alta freqüència, resulti provocador. Les femen, a més, tenen el bon gust de seleccionar el personal que s'exposa, i tot això es presta a la notorietat, perquè posar-se en pilotes en la nostra societat sempre atrau.

Però aquest és tan sols un primer nivell d'anàlisi, perquè, com en tota comprensió d'un fet, es requereix, com diu MacIntyre, una concepció històrica. Això és així —l'atenció preferent, i generalment positiva dels mitjans— perquè el rerefons cultural de la nostra societat, la cultura dominant, ho valora en aquells termes, però això és nou i insòlit. Mai en la nostra història, arribant pràcticament fins ara mateix, diguem l'últim terç del segle passat, no s'havia assumit que aquesta era una bona forma d'acció política, i els primers a afirmar-ho serien els revolucionaris. Al contrari, la criticarien com una desviació de la moral liberal-burguesa, mentre que la resta de la societat consideraria inacceptable per escandalosa la pràctica, i seria relegada o censurada. Les mateixes dones rebutjarien aquesta instrumentació del seu propi cos exposat a la curiositat morbosa dels altres, perquè hi ha molt de narcis hedonista en l'acció de les femen.

Elles tenen ara notorietat i acceptació perquè els qui controlen la cultura del nostre temps volen que així sigui. Forma part del procés de desvinculació que afecta la nostra societat, guiat pel paradigma de la satisfacció de les passions i els desitjos en la seva dimensió sobretot sexual, com a única via de realització humana. I tot vincle que s'oposi, i són molts perquè les societats sorgeixen i es fan fortes precisament en la seva limitació, i educació en el control dels desitjos individualistes, narcisos i hedonistes.

Els grans ítems del progrés de la societat desvinculada són l'avortament, la desvinculació radical de la mare del fill engendrat, i el matrimoni homosexual com a ruptura amb la naturalesa del vincle matrimonial. El que fan les femen és un pas més. Les reaccions juvenils massives i contundents contra els intents de les autoritats de limitar el botellot és un altre exem-

ple d'aquesta cultura, i les femen constitueixen ara la seva petita avantguarda, però la dimensió real tampoc no importa gaire quan el que compta és la notorietat. Una manifestació de cinquanta mil persones igual que una de quinze val el que li dediqui la superfície del diari i el temps de televisió. Les femen tenen notorietat perquè són un instrument polític més al servei de la societat desvinculada i dels poders establerts que així obtenen la garantia de la seva continuïtat.

Continuen els atacs a les esglésies

En els darrers dies han sofert atacs la catedral de Terrassa, l'església de Santa Maria del Mar i la mateixa persona del cardenal Rouco. Diu l'editorial de Forumlíbertas: «L'exhibicionisme, l'agressivitat, la blasfèmia, la denigració, el llenguatge groller, tot un repertori de baixesa, es presenta en aquesta ocasió amb un acte premeditat que solament cobra sentit perquè els mitjans de comunicació convocats abans per la foto i el video li han donat rellevància. Cap mitjà ni periodista coneixedor del fet no va tenir la dignitat d'informar per evitar-ho. I és que les femen en si mateixes no són res. Si no exhibissin els pits i això no encantés els mass media, ni tan sols existirien. Són una peça més de la "política-espectacle", solament que el seu estil contamina greument l'ambient, incita a la violència pertot arreu i causa un dany creixent a la convivència. Acceptar-ho passivament és primer covardia, i després col·laboració.»

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat de Vic (V) | Mn. Joan Casas

Sant Andreu de Gurb

Dissabte, dia 30 de novembre, festa de l'apòstol sant Andreu, Gurb de la Plana celebrava la festa major, que fou l'ocasió per a la visita pastoral. L'església era plena i amb sis concelebrants. Amb cants molt bonics del cor, acompanyat per tota l'assemblea. Es nota que, durant molts anys, hi ha estat de rector Mn. Josep Solà, bon músic. El senyor bisbe ha exhortat a seguir l'exemple de l'apòstol en la fidelitat fins al final.

Després dels agraïments i acabada la missa, volgué pregar al nínxol del màrtir, fill del poble, el sacerdot Joan Roca i Vilardell, sacrificat el dia 11 de novembre de 1936, a les tàpies del cementiri de Torredembarra (Tarragona). Fou un dels 522 beatificats a Tarragona el 13 d'octubre passat. El bisbe recomanà que el possessin en una urna i que se li donés culte a l'església. Mossèn Josep oferí el dinar dels rectors veïns a Can Pantano i a la tarda visitaren malalts a domicili.

El dia 3 de desembre, al vespre, hi hagué la reunió dels col·laboradors parroquials. En la roda familiar, el rector anà presentant els responsables de la catequesi, Junta Parroquial, manteniment, pregària, neteja, flors, cant. Anà sortint la vida de la comunitat, aspiracions i problemes. El prelat hi féu els seus comentaris i donà les oportunes orientacions. Un ambient molt bonic de família experimentada. En sortir de la rectoria, ens sentírem embolcallats d'una nit clara i transparent. El planeta Venus, sota la lluna, ens picava l'ullet. Déu es feia proper.

Església dels Dolors

El dissabte dia 7 de desembre, vigília de la Immaculada, missa a l'església dels Dolors. Bella i ben il·luminada. El senyor bisbe exhortà a preparar el Nadal, seguint l'exemple de Maria que diu: «sóc la serventa del Senyor; que es compleixi en mi la vostra paraula» (Lc 1,26-38).

Assamblea parroquial (Pidoca)

El dimarts dia 10, al vespre, el bisbe presidí l'assamblea de forces vives de les parròquies de la Pietat, Sant Domènec i Carme (Pidoca). Eren uns seixanta membres, reunits a l'entorn dels co-rectors, Mn. Josep Maria Riba i Mn. Joan Jiménez. Mn. Riba obrí la reunió dient que

s'estava en procés de reflexió per a viure la il·lusió de la fe. S'estan portant a terme moltes activitats, tant en l'àrea de la catequesi com en la celebrativa i en la caritativa. Aquest Advent un bon grup ha resat vespres tres vegades al monestir de Santa Teresa. Els pares dels vint infants de catequesi es reuneixen regularment. Els representants dels grups anaren explicant el que fan. Fou una assamblea molt interessant i esperançada. La parròquia del Carme va fer una important aportació a Càritas Arxiprestal. La paraula del prelat i la pregària clausuraren la bella trobada.

Exposició Piques baptismals de l'Anoia

El Museu de la Pell d'Igualada acull una peça excepcional procedent del Museu Episcopal de Vic: una pica baptismal de Santa Maria d'Igualada que data de 1598, acompanyada d'imatges d'altres piques baptismals d'esglésies de l'Anoia. Ho organitza: IMC-Museu de la Pell en col·laboració amb el Museu Episcopal de Vic i el Bisbat de Vic.

Fe i ciència | Ester Busquets i Alibés.....

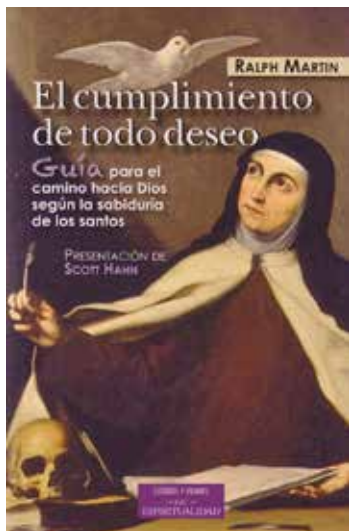
En un moment en el qual la ciència sembla que ho ha d'explicar tot i ho pot explicar tot, continuem trobant-nos amb grans interrogants on la ciència no pot penetrar. I és que la realitat —malgrat els grans avenços científics— continua oferint-nos grans misteris entorn de l'ésser humà, l'univers o Déu. Sobre les grans qüestions de la humanitat, la ciència acostuma a donar explicacions interessants i valuoses, però parcials; per exemple, la ciència ens pot descriure les característiques biològiques del moment de la mort, però no pot donar resposta a per què hem de morir. La ciència ens pot presentar una teoria sòlida sobre l'origen del món, a través de la teoria del Big Bang, però no ens pot donar resposta sobre qui va originar o per què es va originar aquesta gran explosió. La ciència ens pot explicar que hi ha una estructura cerebral que possibilita la religiositat, però no ens pot donar cap resposta fiable sobre l'existència de Déu... I és que una qüestió resolta o tancada científicament mai no és una qüestió resolta filosòficament o teològicament.

En aquest sentit, la revista *Science*, una de les publicacions de més prestigi internacional en l'àmbit de la ciència, va presentar fa uns dies una investigació d'uns psicòlegs de la Universitat de Florida que intentaven analitzar quins són els factors que condicionen que una relació de parella sigui de llarga durada. Els resultats de

la recerca estan en la línia del que apuntàvem suara: l'amor no es pot explicar. Els investigadors conclouen que «l'amor durador està pilotat per emocions secretes i fins i tot inadvertides». Aquest estudi, com recull una periodista, «deslegitima de cop una vasta col·lecció de manuals d'autoajuda, regles d'or i píndoles conductistes per a trobar l'amor de la teva vida i sobretot mantenir-lo». Tot aquest arsenal de consells i textos sobre l'amor serveixen de ben poc si resulta que l'amor no es deixa dominar! El que mou l'ésser humà a l'hora d'escollir una altra persona per compartir-hi la vida, i l'èxit en aquesta tria, la ciència sembla que encara no està preparada per a dir-nos-ho, i aquest buit científic és precisament el que fa més interessant la vida, perquè l'omple de misteri i ens interroga a fons sobre la nostra pròpia naturalesa.

Durant molt de temps, tant dins com fora de l'Església, s'ha presentat la relació entre fe i ciència com quelcom incompatible. Res més allunyat de la realitat. Francis Bacon, un filòsof anglès que va viure a cavall dels segles XVI i XVII i que va fer grans aportacions en l'àmbit de la recerca científica, ja ens advertia que «poca ciència ens allunya moltes vegades de Déu, i molta ciència sempre ens condueix a ell». Quina visió més sàvia, sana i enriquidora de la relació entre fe i ciència, perquè, ben mirat, la ciència sempre deixa espai a la fe!

Llibres | El cumplimiento de todo deseo | Ralph Martin.....

Pot ser que molts hagin sentit a parlar d'alguns dels mestres catòlics de la vida espiritual, i fins i tot hagin llegit una mica d'ells, però els han semblat difícils d'entendre i sense una clara aplicació a les seves vides. L'autor d'aquest llibre ha pres les millors fonts de la nostra tradició espiritual —aquells doctors de l'Església que se centren en un aspecte concret del nostre camí espiritual, com Agustí, Joan de la Creu, Teresa de Jesús i Teresa de Lisieux— i ha organitzat els seus pensaments d'una forma clara i fàcil d'entendre, sense per això disminuir la seva profunditat espiritual. Els experts en la teologia i espiritualitat d'aquests mestres valoren aquest llibre com «un gran avanç» que farà possible per a molts recobrar les nostres més profundes tradicions d'espiritualitat.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbat
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60